

David Lynchistä muistuttava karmeankaunis unimaailma on niin käsittämättömän hieno, että se pakenee sanoja

Tanssiarvio | Surrealistisessa Dreamerissa unitila tuntuu arkitodellisuutta ymmärrettävämmältä.

💎 Tilaaajille

Dreamer on kollektiivisen tajuntamme viestintää: sitä, mitä aistimme öisin yrittävät meille kertoa. Kuvassa Inka Tiitinen ja Justus Pienmunne. Kuva: Kai Kuusisto / HKT

Kuuntele juttu

Henna Raatikainen

12:41

Lue tiivistelmä

- Helsinki Dance Companyn Dreamer on ainutlaatuinen kokonaistaideteos,

Näytä lisää ✓

Tanssi

Dreamer. Ensi-ilta Studio Pasilassa 20.3.2025. Helsinki Dance Company. Koreografia Annamari Keskinen & Ryan Mason.

DREAMER, uneksija, voisi olla **Pekka Louhion** buutsijalkainen hahmo, elokuvien arkkityyppi, joka nojailee Studio Pasilan näyttämön fuksianpunaiseksi valaistuun takaseinään. Hän katsoo ohi ja yli, kun ruumiit ryömivät ja nykivät maan pinnassa.

Tai ehkä uneksija on **Justus Pienmunnen** tuubaan kietoutunut hahmo. Tämä ihmisen ja soittimen fuusio istuu näyttämöllä jalkaterät pienesti liikehtien. Juuri niin pienesti, että katsoja odottaa ihon alle työntyvää, vieraannuttavaa elämystä. Jokin pyrkii soitinruumiista ulos, mutta ei pääse.

Dreamerin liike perustuu juuri tällaisiin toteutumattomiin pyrkimyksiin. Teoksen unimaailmassa tavoitteita katkoo pyörre, joka kieputtaa liikkeen pois sieltä, minne sillä yritti päästä.

Tässä teoksessa valo ei ole pelastus.

DREAMER on kansainvälisestikin kysytyn koreografipari **Annamari Keskinen** ja **Ryan Masonin** teos Helsinki Dance Companylle. Se on ryhmän taiteellisenä johtajana viime vuonna aloittaneen **Valteri Raekallion** ensimmäinen tilaustyö.

Vaikka käsiohjelmassa mainitaan **David Lynch**, *Dreamer* on täysin omansa. Se on ainutlaatuinen, käsittämättömän hieno kokonaistaideteos, jonka lukuisien ansioiden erittelyyn sanat eivät tahdo taipua.

Dreamer nimittäin nielee sanatkin osaksi tilaa, jossa puhutun kielen tilalla on esimerkiksi muovia. **Sofia Hilli** rapisuttaa mikrofoniiin roskaa, joka kertoo asiaansa hänen aukeilevan suunsa kautta. Tällaisia aikeita teos hyödyntää: aiotaan puhua, aiotaan soittaa, mutta kaikki – mikrofoni, tuuba, ruumis – toimii toisin kuin hereillä ollessa.

Dreamerin uhkakuviiin kuuluu roskan lisäksi sota. Kun musiikki käväisee pommitusta muistuttavissa iskuissa, vangitsevasti esiintyvä Louhio pyörittää mikrofonia hyökkäävästi päänsä yläpuolella. Valot välkkyvät kuin kaukaiset taskulamput tai valonheittimet.

Tässä teoksessa valo ei ole pelastus. Unessa uhkat, pelot ja toiveet ovat suodattuneet omaksi pinkiksi todellisuudekseen, joka on taatusti turvallisempi kuin edessä väijyvä arkitodellisuus. Päivän koittaminen voi tarkoittaa katastrofia.

Dreamer pudottaa esiintyjänsä ja katsojansa päivänvalon tuolla puolen uinuvaan vaihtoehtoon.

Kuva: Kai Kuusisto / Helsingin kaupunginteatteri

SURREALISTISESTA otteestaan huolimatta *Dreamer* on teoksena selvärakenteinen ja jämäkkä.

Esiintyjät onnistuvat upeasti sekä omissa, erillisissä liikekuplissaan että yhdessä, kummallisena organismina.

Timo Tikan ja **Saara Viikan** musiikki soljuu ilmavasti elektronisen ambientin ja kokeellisen downtempon kautta Viikan sellosoitantaan, joka pehmentää hetkeksi tunnelmaa.

William Ilesin valaistuksessa minimalistinen näyttämö muuttaa jatkuvasti muotoaan. Välillä nurkat imevät valon, välillä pinkki hehkuu tasaisen hempeänä. Hetkeksi valot vievät avokonttoripainajaiseen, jossa jokaisella on kamalasti tärkeää tekemistä, mutta ei todellista yhteyttä muihin.

Kun yö kääntyy lopuilleen, pinkin tilalle työntyy sinertävä aamu – ja sitten vääjäämättä päivän harmaus. Kummallisiin asentoihin jähmettyneiden tanssijoiden kasvot hohtavat kalpeina.

Lavastus ja valosuunnittelu William Iles, pukusuunnittelu Elina Kolehmainen, äänisuunnittelu ja sävellys Timo Tikka, sävellys ja sellisti Saara Viika, naamioinnin suunnittelu Ronja Nylund. Esiintyjät Sofia Hilli, Jyrki Kasper, Aksinja Lommi, Pekka Louhio, Mikko Paloniemi, Justus Pienmunne, Inka Tiitinen, Anna Virkkunen, Elli Virtanen-Roth.